

Nieuwsbrief augustus 2009, jaargang 11

Vanuit Nederland, waar ik tijdelijk ben voor familie bezoek, schrijf ik deze nieuwsbrief. Vijftien september begint de terugreis.

Ik zit hier in de achtertuin van mijn ouderlijk huis, uitkijkend over weilanden, ik hoor koeien-geloei, een zachte wind die mij streelt en de zon schijnt. Het is een prachtige zomer, en alles zo mooi en groen, een kopje koffie met een lekkere stroopwafel erbij.....

Bolivia Cochabamba:

Over de school Atiy

Het goede nieuws daarvan kunnen we melden dat we 4 salarissen voor onderwijzers van de overheid toegewezen hebben gekregen. Het was lang onzeker of de overheid deze belofte zou waar maken maar uiteindelijk is het de directrice en don Moizes (president van het schoolbestuur) gelukt na vele malen van het kastje naar de muur gestuurd te zijn. Ondanks deze 4 onderwijzers hebben we nog steeds een tekort aan betaalde onderwijzers door de overheid, dat komt omdat onze school nog steeds elk jaar groeit met 2 klassen. Maar het goede nieuws is dat we inlopen.

Volgend jaar hebben we de eerste groep leerlingen die van school komen en die hebben dan de mogelijkheid om daarna verder te gaan studeren, mits ze hun diploma halen natuurlijk. De leerling heeft bij ons vanaf de kleuterklas tot aan 4 jaar middelbare school bij ons gehad. Ik ga u in de volgende nieuwsbrieven meer vertellen over deze groep leerlingen.

Voordat ik naar Nederland ging hebben we 10 nieuwe computers aangeschaft. Vijf van die computers is door het schoolbestuur betaald. Zij hebben dit geld hiervoor afgelopen schooljaar bij elkaar gespaard door een groot schoolfeest te organiseren. Onze stichting heeft die andere 5 computers betaald en nog een aantal beeldschermen. De wens is nu om die computers in de toekomst aan te sluiten op internet vooral voor de leerlingen van de hogere klassen is dit gewenst.

Medische post Madre teresa de calcuta

We hebben de apotheek met ontvangen donaties verder uitgebreid met meer medicijnen en we hebben een zitbankje voor patiënten aangeschaft waarop zij buiten kunnen zitten wachten. Daarnaast hebben een mooie toonbank gekregen van een andere instelling die het niet meer nodig had. Er zijn ook waterfilters aangeschaft om water te zuiveren. Dit gezuiverde water wordt gebruikt voor consumptie en voor apparaten die de tandarts gebruikt. Vorig jaar moest een onderdeel van dat apparaat vervangen worden omdat er ongezuiverd water doorheen stroomde. Zo'n reparatie is erg kostbaar. Om dit voor de toekomst te voorkomen is de aanschaf van de waterfilters gedaan.

Marloes Overmars (mijn artistieke achternichte) heeft met haar penseel een prachtige muurschildering gemaakt. Met het al bestaande muurschilderij van Ariel word onze medische post steeds mooier.

Nieuw kopieer apparaat

Een paar maanden geleden nu, hebben we de knoop doorgehakt en besloten om een nieuw tweedehands kopieerapparaat te kopen. Met die oude kregen we steeds meer problemen en kosten. De nieuwe heeft tal van mogelijkheden: onder anderen scannen, het kopiëren gaat veel vlugger en je kunt er een computer op aansluiten. Kortom een zeer functioneel apparaat. De oude hebben we te koop staan maar tot op heden hebben we daar nog geen koper voor gevonden. Tevens hebben we een papiersnijder aangeschaft en een plastificeer-apparaat. Ariel en Adriana bedienen de knoppen van deze apparaten. Iedereen is blij dat we nu deugdelijk apparatuur hebben waar we mee kunnen kopiëren.

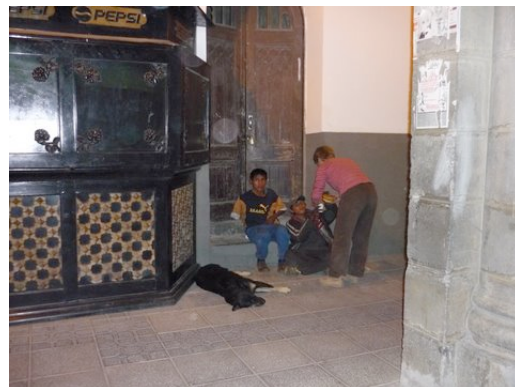
Warme drank en brood delen aan daklozen

Tijdens de wintermaanden, hier juni en juli, zijn we begonnen in de avonden een warme drank en brood uit te delen aan mensen die op straat leven in Cochabamba. Dit initiatief is ontstaan door de onmacht die ik voel tegenover de armoede en het lijden van mensen, levens die wegglijpen doordat ze de hulp die ze nodig hebben niet kunnen krijgen om wat voor reden dan ook.

De winters zijn hier op zich niet heel koud maar in de avonden en nachten kunnen de temperaturen toch wel dicht bij het nulpunt komen en als je dak de blote hemel is en je bed een stuk karton op straat, en een krant is je deken, dan kan het wel zo erg zijn dat je niet meer wakker wordt de volgende dag. Elke avond gaven we aan bijna 100 mensen met hulp van vrijwilligers Boliviaanse en Nederlandse een beker met een warme drank, zoals chocolade melk, of rijstepap of api (van maïs gemaakt). Heel dankbaar werk om aan mensen dit te kunnen geven. Je komt van alles tegen, kinderen, moeders met kinderen, verslaafden, bejaarden, gehandicapte mensen, mensen die geestelijk gestoord zijn. Je leert die mensen kennen, maakt een praatje, vraagt wat ze nodig hebben en waarmee je ze kunt helpen. We hebben ook warme kleding uitgedeeld en schoeisel als we dat hadden.

Het overlijden van het jongste broertje van Alfredo, hij was maar 1 jaar oud, heeft mij behoorlijk van mijn stuk gebracht. Hij was natuurlijk al ondervoed en de leefomstandigheden waren erbarmelijk. Hij had alleen maar diarree en als je er geen geneesmiddel voor krijgt of aangepast voedsel omdat je ouders hier niet adequaat mee om kunnen gaan, dan ga je dus zelfs dood aan een simpele diarree. Heel simpel kan je hier ook wat aan doen en er beter van worden. Heel makkelijk kan je dus ook een leven redden maar je moet er wel bij zijn omdat te kunnen doen. Zodoende is dit initiatief ontstaan.

Over het gaan naar de Campo, en de minibus

De werkzaamheden in de campo, op de hoogvlaktes in de Andes, waar het bergdorpje Pongo ligt, is nog steeds actueel. De bouw van het internaat daar is bijna klaar. Nog steeds ga ik daar met zuster Fulvia of zij met mij, op zijn minst 1 x in de week heen. We brengen daar dan bouwmaterialen, voedsel, kleding en andere benodigdheden.

Met de auto ben ik nog steeds heel blij, er zitten inmiddels 20.000 km op de teller. Hij wordt intensief gebruikt voor allerlei goede doeleinden. Nu ook met het uitdelen van de warme drank en brood aan de daklozen in de avonduren en met kinderen af en toe een excursie maken. Zo heb ik met een groep kinderen ook een uitstapje gemaakt naar het vliegveld in Cochabamba.

De kinderen mochten zelfs binnen in een vliegtuig een kijkje nemen en even plaatsnemen in de cockpit.

Iedereen is altijd vol lof over de bus die zo mooi en groot is, en dat er zoveel in kan en zo makkelijk tegen de berg op kan rijden. En dat kan ik allemaal met blijdschap beamen.

Ik geloof dat ik wel genoeg verteld heb.
Dank voor het lezen, en dank voor de hulp die ik ontvang om namens u weer te geven aan anderen die het nodig hebben.
een warme groet

Anna

